

Nesprávné cesty.

Lidé až na řídké výjimky jsou na omylu! Je to bezmezný a pro ně velmi osudný omyl!

Bůh nemá zapotřebí, aby za nimi běhal a prosil je, aby uvěřili v jeho existenci. Také nevysílal své služebníky k ustavičnému napomínání, aby od něho neupustili. To by bylo směšné. Je to znehodnocení a snižování vznešeného Božství, takto mysletí a něco takového očekávat. Toto mylné pojetí natropilo a dosud tropí veliké škody. Je živeno počínáním si mnohých vskutku vážných duchovních správců, kteří ve skutečné lásce k Bohu a lidem snaží se vždy znovu obracet na víru lidí, lpící na pozemském. Chtějí je přesvědčovat a získávat je pro církve. To však přispívá jen k tomu, že stávající již domýšlivost člověka o jeho důležitosti stupňuje se do nezměrna. Mnozí jsou tím skutečně uváděni v blud, že je třeba je prosit, aby chtěli dobro. Z toho vzniká i ono zvláštní stanovisko většiny všech „věřících“, kteří jsou spíše odstrašujícími příklady než vzory. Tisíce, ba statisíce lidí cítí v sobě jisté zadostiučinění a povznesení ve vědomí, že věří v Boha, že konají s celou vážností své modlitby a svému bližnímu nedělají úmyslně škody.

V tomto vnitřním „povznesení“ cítí jakousi odplatu za dobro, Boží dík za svou poslušnost. Tuší v tom spojení s Bohem, na kterého také někdy myslí s jistým posvátným zachvěním, které budí nebo zanechává pocit blaženosti, v němž se pak šťastně kochají.

Ale tyto davy věřících jdou nesprávně. Žijí šťastně v bludu,

který si vytvořili sami. Tím připodobňují se sami nevědomky k oněm farizeům, kteří přinášejí své malé oběti se skutečným, ale nesprávným pocitem díky: „Pane, děkuji ti, že nejsem jako ti druzí.“ Nevyslovuje se to, ba ani se to ve skutečnosti nemyslí. Avšak „povznášející pocit“ v nitru není ničím jiným, než touto bezděčnou děkovnou modlitbou, kterou již Kristus označil jako nesprávnou.

Vnitřní „povznesení“ není v těchto případech nic jiného, než výsledek sebeuspokojení, které bylo vzbuzeno modlitbou nebo dobrými, chtěnými myšlenkami. Ti, kdo se jmenují pokornými, jsou po většině daleci toho, aby opravdu pokornými byli! Mluvit s takovými věřícími vyžaduje často velikého přemáhání. V takovémto rozpoložení nedosáhnou nikdy blaženosti, o které se domnívají, že ji mají již zajištěnou. Nechtě raději hledí, aby docela nezašli v duchovní pýše, kterou považují za pokoru. Mnohým z dnešních dosud nevěřících bude snáze vejít do království Božího, než všem těmto davům s jejich domýšlivou pokorou. Vždyť oni nepředstupují před Boha s prostou prosbou, nýbrž s nepřímým požadavkem, aby je odměnil za jejich modlitbu a zbožná slova. Jejich prosby jsou požadavky a jejich chování pokrytectvím. Budou od tváře Boží odvanuti jako prázdné plevy. Zajisté dostane se jim odměny, avšak jinak než si představují. Nasytili se již s dostatek na zemi u vědomí své vlastní ceny.

Pocit blaha záhy zanikne po přestupu do jemnohmotného světa, ve kterém vynikne vnitřní cítění, sotva tušené na tomto světě. Zatím však pocit, převážně dosud vzbuzovaný jen myšlenkami, rozplyne se vniveč.

Vnitřní, tiché, tak zvané pokorné očekávání lepšího není ve

skutečnosti nic jiného, než požadování, i když se to vyjadřuje jinak sebe krásnějšími slovy. Ale každý požadavek je osobivost. Jedině Bůh má požadovati. Ani Kristus nepřicházel se svým poselstvím k lidem s prosbou, ale s výstrahou a požadavkem. Podával sice vysvětlení Pravdy, ale nestavěl před oči posluchačů vábivé odměny, aby je podnítl státi se lepšími. Prikazoval vážně hledajícím klidně a přísně: Jděte a jednejte podle toho!

Bůh stojí před lidstvem s požadavkem a ne s vábením a prosbou, ne s nářkem a smutkem. Klidně přenechává všechny špatné, ba i všechny kolísavé temnu, aby ti, kdo usilují vzhůru, nebyli již vydáni jejich útokům. Aby dal ostatním důkladně prožítí všechno to, co mají za správné, aby došli k poznání svého omylu!